

Silvia Katz Ianăși

DREPTUL LA VIAȚĂ

Katz-Ianăși Silvia
DREPTUL LA VIAȚĂ
Proză fără frontiere
Editura Noul Scris Românesc
Craiova, 2010 278 pag.
ISBN 978-973-85249-8-9

Am scris această carte cu multă furie și sinceritate. Sper ca toți cititorii, indiferent de preferințele literare, să descopere aici câte o lecție de viață și iubire. Nu am scris aceste pagini ca ele să fie o dezbatere filozofică, ci pentru ca multă lume să se regăsească pe ici, pe acolo. Multe dintre întâmplările descrise nu au fost trăite doar de mine, ci și de prietenii și cunoștințele mele, care consideră că avem dreptul la viață, așa cum ar trebui să-l aibă toți oamenii pământului. Nu sunt o expertă în ale scrisului, dar această carte s-a născut sub lumina care izvorăște din pământul sfânt, acolo unde uneori viața și libertatea îți sunt interzise, unde ești nevoit să te ascunzi în spatele unui zid pe care scrie siguranță și totuși, atunci când vrei să treci dincolo, trebuie să privești printre spărturile zidului și să deslușești ce scrie dincolo de el: viață sau moarte! Pământul sfânt are nevoie de pace iar poporul evreu... de DREPTUL LA VIAȚĂ !

DREPTUL LA VIAȚĂ

(Fragment dedicat tuturor mamelor din Israel care și-au pierdut copiii în atentate)

Sofia s-a trezit într-o cameră de spital. A privit în jur și a observat lângă patul ei o infirmieră care stătea pe un fotoliu și o privea. Obosită, a întors capul spre fereastră și a observat că era noapte. Nu știa ce este cu ea și nu-și amintea nimic. Femeia s-a ridicat și a venit aproape spunându-i blând.

-Stați, liniștită, vă rog, merg să-l caut pe doctorul Isac.

În clipa în care aceasta a pronunțat numele soțului ei, adevărul s-a imprimat fulgerător în mintea Sofiei amintindu-și totul. A pus mâna pe abdomenul ei și cu celaltă mână a prins-o cu disperare pe femeie de halat și a strigat.

-Copilul, unde este copilul meu! Nu pleca, spune-mi! Vreau copilul meu! De ce te uiți așa la mine? Unde este, unde?!

A început să urle cu disperare și femeia speriată s-a smuls din mâna ei și a plecat să-l cheme pe Isac, dar el auzise strigătele Sofiei și a intrat repede în cameră. I-a cerut femeii să plece și s-a așezat lângă patul pe care stătea soția lui. I-a prins mâinile ca pe un mănunchi sărutându-i-le și i-a spus cu durere în glas.

-Îmi pare enorm de rău, iubito, dar el nu mai este! Era prea mic și nu a avut nicio șansă. Sufăr la fel de mult ca tine, dar nu se mai poate face nimic! Trebuie să încercăm împreună să trecem peste această durere și te rog iartă-mă că te-am adus în locul acesta blestemat! Iartă-mă!

A început și el să plângă și îi săruta pumnii strânși. Sofia simțea lacrimile care curgeau din ochii lui plini de durere și l-a privit în tăcere. O cuprinsese o mare slăbiciune care parcă îi omora încetul cu încetul puterea. Acum știa că băiatul ei plecase cu un tren, care nu se va mai întoarce niciodată. După un timp a oftat și i-a spus încet și foarte calmă soțului ei.

-Vreau să rămân singură, Isac, și dacă nu pleci în clipa aceasta încep să urlu! Lasă-mă, te rog cu durerea și cu neputința mea! Te implor!

El s-a ridicat fără un cuvânt și a ieșit din cameră. Sofia bănuia că aștepta la ușă, așa că a plâns tăcut ca să nu o audă. S-a ridicat ușor din pat și a mers la fereastră. Rezerva în care se afla era slab luminată și nu vroia să aprindă lumina. Îi făcea rău! A deschis fereastra și a privit marea, care părea agitată ca și sufletul ei. Era la un etaj destul de sus și pentru o clipă gândul sinuciderii îi dădea târcoale ca o nălucă îndemânând-o să evadeze dincolo. A privit în jos și a vrut să se urce pe pervaz și să-și dea drumul ca să plutească până jos de mână cu durerea ei. Simțea o senzație stranie de vid ca și cum timpul se oprise în loc și nu mai exista pentru ea, nici prezent și nicio dorință, care să o țină în viață.

În clipa aceea, parcă bănuind ce vroia să facă, soțul ei a intrat în cameră. A venit pe la spate și a cuprins-o cu brațele, sărutându-i părul. Au rămas mult timp tăcuți amândoi și într-un târziu el a luat-o în brațe și a dus-o în pat. I-a dat un calmant și ea a adormit imediat.

A doua zi când Sofia s-a trezit, Isac era lângă ea. L-a rugat să o ducă acasă și el a fost de acord. Era deja de trei zile în spital și nu erau probleme în privința sănătății ei. Când au plecat, el a vrut să meargă pe un alt traseu, ca să nu treacă pe lângă locul tragediei, dar ea i-a spus foarte hotărâtă.

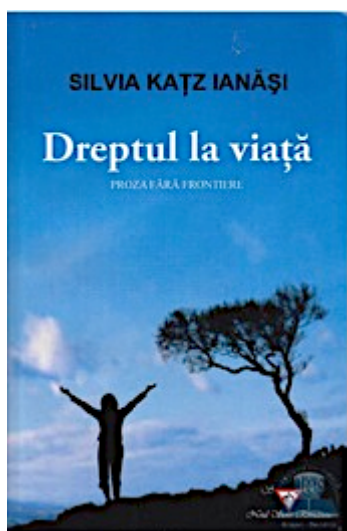
-Nu vreau să discutăm nimic acum, Isac, dar un singur lucru vreau să știu. Când am fost ridicată din locul acela, copilul meu murise deja sau s-a întâmplat la spital?

-Acolo, a spus el, cu vocea sugrumată de durere.

-Bine. Vreau să mergem exact în locul unde am căzut, dar mai întâi, te rog, oprește la un macolet (magazin) și cumpără două lumânări și un chibrit.

Fără să spună un cuvânt, el a mers și i-a adus ce i-a cerut. Au ajuns acolo și încet, încet, sprijinită de brațul lui, a coborât treptele și au ajuns pe locul unde căzuse. Dintr-o dată a simțit cum amintirile năvăleau în ea cu toată durerea. Atunci nu observase că în apropiere era un palmier, așa că s-a rezezat de el și a privit ca hipnotizată locul. S-a aplecat apoi și a aprins o lumânare pentru sufletul băiatului ei, iar Isac a făcut același lucru. Când a ridicat ochii, se simțea ca o umbră și a privit lung spre restaurantul care se renova și s-a gândit amintindu-și numele lui, că ei primiseră ca o ironie a sorții maximul durerii. Știa că acest cuvânt va sta mereu ca o sabie înfiptă în inima ei. Au plecat spre mașină și ea se simțea ca și cum îmbătrânise dintr-o dată. Avea mintea goală și doar inima îi mai bătea neliniștită în piept, ca o rândunică rănită de teama răului nevăzut. Știa că va trebui de dragul lui Isac să mai trăiască, dar viața ei nu va mai fi niciodată la fel.

SFĂRȘIT

<http://www.libris.ro/dreptul-la-viata-silvia-katz-ianasi-AIU978-973-85249-8-9--p570269.html?gclid=CL3L7-Wwgb0CFbQWMgoddUEAjg>

<http://www.librarie.net/autor/59911/silvia-katz-ianasi/nia=86/niaadgr=pMK2oE?gclid=CJySlrCzgb0CFc9AMgodamUAKA>